כתבה וציירה
ליסה ג'מילה בארג'סטך

ספר החלומות

Shabaviz Publishing
Teheran

הייתי עוד ילד קטן, כששודדי הים תקפו את אוניית צעצוע שלי, ולקחו את הכל שהיה ושלא היה לי.

נתנו לי בגדים רחבים עם שני כיסים גדולים וכובע ענקי חבשו לראשי. שודדי הים שמחו שתפסו אותי. הם העלו אותי על הספינה היפה שלהם והפליגו בים.

שאלתי "איפה דגל שודדי הים שלכם?"
הם רק צחקו ואמרו "מה תועלת בדגל
שודדי הים? שכולם יכירו אותנו?"
שאלתי "מדוע חטפתם אותי?"
אמרו "כדי שתגנוב עבורנו!"

שאלתי "מה תרצו שאגנוב?"
אמרו "ארוחות צהריים וערב."
שאלתי "מאין?"
אמרו "מהים. אלא מה?"
אמרתי "הים עלול לכעוס."
אמרו "אז נגנוב גם את הים."

הם היו כנראה שודדי ים חכמים מאוד.
בלילות הם בדקו בכל מקום, וגנבו כל מה שרק ראו. ביום הם דגו, אכלו את הדגים וישנו כל היום.
מחיים כאלה היו אולי נהנים אנשים רבים שהכרתי, אבל בשביל אדם כמוני, שרגיל לעבוד ולהרוויח למחייתו, החיים האלה היו קשים מאוד.

הבגדים שלי היו רחבים מדי והכיסים גדולים מדי. הכובע היה נופל על העיניים. אבל אילו לא קרה דבר אחר הייתי אולי מתרגל ובמשך הזמן אולי הייתי לגנב חכם כמוהם.

אך פתאום קרה מה שלא מאחל לעצמו אף שודד. הופיע שודד ים גדול וחזק יותר. קראנו "הי!" וקראנו "הו!" אך לשווא. הוא גנב אותנו, או אולי מוטב לומר שבלע אותנו. לא עזר להתנגד. ויותר גרוע ששודדי הים לא הרגישו כלל מה קרה לנו.

השודד הענק ידע איך להשתיק אותנו
וליהנות ממה שבלע. הוא מילא את
בטנו באוצרות כמו בטלה, חלום
בהקיץ, עצלנות...

אמרתי להם שוב ושוב שעלינו לנסות לצאת
מהמקום הזה, שהיה כמו בטן של דג גדול.
אף אחד לא הקשיב לי ולא האמין לי.

אמרתי להם שוב ושוב שעלינו לנסות לצאת מהמקום הזה, שהיה כמו בטן של דג גדול. אף אחד לא הקשיב לי ולא האמין לי.
חשבתי איך להתחמק בעצמי מחוסר מעש זה. אספתי קצת מזון, כלומר גנבתי אותו מהענק ומהשודדים שלי.

אחר כך מצאתי כמה ספרים מוזרים וקראתי בהם. בסוף נרדמתי. כשהתעוררתי היה כבר למחרת. הספינה הייתה מלאה אוצרות ונעשתה כבדה יותר ויותר. בינתיים שודדי הים שלא ישנו אכלו את כל המזון שגנבתי קודם. לא השאירו לי אפילו פרוסה אחת.

שאלתי "מה קרה לארוחה שלי?"
אמרו "תוכל לקבל יהלום. יהלומים
הם המזון הטוב ביותר של שודדי
הים. אנחנו עכשיו שודדי הים
הגדולים והמפורסמים ביותר. קח
את המטבע הזה, שודד ים קטן."
ונתנו לי מטבע זהב.

המטבע לא היה טעים בכלל. גם להם הוא לא טעם. וכשלא היה לנו מה לאכול הם התלחשו ביניהם ועשו כל מיני דברים מוזרים ביותר.

הם גנבו רשתות דיג, הוציאו את
הכל מהפה השחור והגדול
והחזירו את הכל לספינה שלהם.
ואחר כך שוב גנבו ברשתות
דגים צבעוניים.
ואני חשבתי איך קריאת ספרים
יכולה לשנות הכל.
אך לא ידעתי ממש האם חטפו
אותי כדי שאקרא ספרים מוזרים
או כדי שאגנוב דגים עבורם.

היה חושך, חושך
מוחלט, כששודדי
הים גנבו את
אוניית הצעצועים
הקטנה שלי
ולקחו אתם אותי
וכל מה שהיה
ומה שלא היה לי.